

พระราชกฤษฎีกา

ยกเลิกพระราชกฤษฎีกาบางฉบับซึ่งออกตามกฎหมายว่าด้วยทางหลวง

พ.ศ. ๒๕๕๐

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๓ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๐

เป็นปีที่ ๖๒ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรยกเลิกพระราชกฤษฎีกาบางฉบับซึ่งออกตามกฎหมายว่าด้วยทางหลวง อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๔๙ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกายกเลิกพระราชกฤษฎีกาบางฉบับ ซึ่งออกตามกฎหมายว่าด้วยทางหลวง พ.ศ. ๒๕๕๐”

มาตรา ๒ พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิก

(๑) พระราชกฤษฎีกากำหนดทางหลวงจังหวัด สายแยกทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๔๐๗ (บ้านน้ำกระเจา) – เกาะยอ – บรรจบทางหลวงจังหวัดหมายเลข ๔๐๘๓ (บ้านเขาแดง) เป็นทางหลวง ที่ห้ามมิให้ดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่งในที่ดินริมเขตทางหลวง พ.ศ. ๒๕๒๓

(๒) พระราชกฤษฎีกากำหนดทางหลวงจังหวัด สายเขตบางกะปิ – ผ่านทางหลวงแผ่นดิน หมายเลข ๓๔ – บรรจบทางหลวงจังหวัดหมายเลข ๓๒๖๘ เป็นทางหลวงที่ห้ามมิให้ดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่งในที่ดินริมเขตทางหลวง พ.ศ. ๒๕๒๖

(๓) พระราชกฤษฎีกากำหนดทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๔๐๒ สายบ้านโคกกกลอย – บ้านท่าด่าน – ท่าฉัตรไชย – อำเภอเมืองภูเก็ต ตอนทางสายแยกบ้านบางคู – บรรจบทางหลวงจังหวัด หมายเลข ๔๐๒๒ (บ้านระแงง) เป็นทางหลวงที่ห้ามมิให้ดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่งในที่ดินริมเขตทางหลวง พ.ศ. ๒๕๒๘

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก สุรยุทธ์ จุลานนท์

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ คือ โดยที่ได้มีการประกาศใช้บังคับพระราชกฤษฎีกาซึ่งออกตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๕๕ ลงวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๕ เพื่อกำหนดทางหลวงที่ต้องมีการควบคุมทางเข้าออก อันทำให้การจราจรเป็นไปโดยสะดวกรวดเร็ว และเกิดความปลอดภัยบนทางหลวง แต่เนื่องจากในปัจจุบัน สภาพของชุมชนและการเจริญเติบโตของท้องถิ่นในบริเวณริมเขตทางหลวงที่กำหนดบางแห่งได้พัฒนาเปลี่ยนแปลงไปมาก มีความจำเป็นต้องให้บริการการใช้ทางของชุมชนในท้องถิ่นทั้งสองข้างทางควบคู่กับการให้บริการการใช้ทางจราจรในลักษณะที่เป็นโครงข่าย ประกอบกับการควบคุมทางเข้าออกทางหลวงตามพระราชกฤษฎีกาทั้งสามฉบับหมดความจำเป็นและไม่สอดคล้องกับสถานการณ์ในปัจจุบันแล้ว สมควรยกเลิกพระราชกฤษฎีกาทั้งสามฉบับดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชกฤษฎีกานี้